

РОЗДІЛ 1

Дев'ятка присіла за стосом ящиків з рибою на гамірному ринку. *Мертва риба завжди виглядає такою здивованою*, – подумала вона. – *Здивована, що померла? Здивована, що її спіймали?* Що ж, у всякому разі, Дев'ятку нічим не здивуєш. Вона не збиралася попадатися чи помирати, укліно дякую. Хоча кожного дня ризикувала і життям, і свободою.

Дев'ятка провела кінчиками пальців по своїй порожній сумці, перекинутій через плече. Недовго їй лишилося пустувати.

Зосередитися.

Вона на мить заплющила очі, а тоді знову розплющила. Неначе кішка: помічає здобич, тихенько її переслідує, і в потрібний момент нападає. Але замість того, щоб принести мишу своєму хазяїну, Дев'ятка полювала на інакший подарунок.

Вона потрапила в немилість до Гаманса, старого ватажка банди. Їй потрібно було проявити себе. Довести, що вона гідна даху над головою і жалюгідної порції їжі, яку старий диявол видавав їй щодня. І зараз це був її шанс.

На ринку усі були заклопотані, метушилися й теревенили. Це було ідеальне місце для наскоку. Тачки торохтіли, торговці кричали, вози гриміли. Закутана в шаль торговка рибою стояла у дальньому кінці своєї ятки і вигукувала у натовп фрази про улов дня, яким, наскільки розуміла дівчинка, була просто надзвичайно велика і надзвичайно здивована риба. Дев'ятка пригнулася за ящиками і роззирнулася. По бруківці загуркотів віз, запряжений

конем, затуляючи їй огляд. Коли він проїхав, Дев'ятка посміхнулася.

Ось вона, її здобич. Юна леді, яка стояла до неї спиною. Судячи з її зросту і статури, Дев'ятка припустила, що дівчина була всього на кілька років старша від неї, але гарно вбрана. Вона була у пишній червоній сукні й, що головніше, тримала в руках модну дамську сумочку, розшиту бісером.

Усі відчуття Дев'ятки були у бойовій готовності. М'язи напружилися. Вона стала у стійку, стиснула й розтиснула кулаки, випрямивши пальці – її ритуал перед наскоком.

Леді у червоному прямувала до крамниці тканин на іншому боці вулиці. Ідеально. Коли вона відчинить двері – втратить пильність на мить – Дев'ятка вріжеться у неї і вихопить сумочку.

Готовність через *три...*

О, вона обожнювала гострі відчуття.

Два...

Зосередитися на жертві.

Один...

Юна леді була майже біля дверей...

Уперед! Дев'ятка понеслася по бруківці, націлившись на свою здобич...

БАМ. Вона влетіла у дівчину, схопила сумочку...

Тієї миті крамар відчинив двері і його погляд упав на Дев'ятку та її витягнуту руку. *Ні!* Це могло погано скінчитися. Дев'ятка відпустила сумочку. Це *точно* могло погано скінчитися. Леді у червоній сукні заверещала і позадкувала.

Охоплена панікою, Дев'ятка кинулася назад до кошиків з рибою. Вона могла би пірнути між ящиків і навпочіпки пробратися до виходу...

— АГОВ!

Дев'ятці перехопило подих, коли на її плечі різко опустилися дві великі долоні.

— Я все бачив, дороженька. Що за гру ти затіяла? — прогарчав крамар низьким голосом.

— Називається «Лови»! — відповіла Дев'ятка і, розвернувшись, схопила улов дня і кинула йому в обличчя. Крамар заточився і став ще здивованішим, ніж риба. Дев'ятка щосили штовхнула стос ящиків — мертва риба розлилася по вулиці потоком тельбухів — і чоловік врізався у ятку. Намить Дев'ятка затрималася, щоб подивитися, як торговка рибою лупцює крамаря добірним лобстером, а тоді побігла вулицею, ухиляючись від людей, коней, величезних паруючих куп...

Чвак. Дев'ятка зупинилася, поглянула на свій замазаний гноем черевик і наморщила носа.

— Гей!

Озирнувшись, вона побачила, що до неї біжить побитий лобстером крамар. Вона пирхнула, а тоді щодуху понеслася через ринок. Їй потрібно було зникнути — знайти захисні стіни, за якими можна було сховатися, поки він не припинить погоню. Дев'ятка мчала повз вітрини крамниць

і будинки, шукаючи поглядом те єдине місце, до якого вона могла податися, місце, в якому вона завжди буде в безпеці.

Ага! Ось і воно! Її м'язи трохи розслабилися. Висока, трохи занедбана будівля була найбезпечнішим місцем у світі. Два вікна зараз були забиті, на даху бракувало черепиці, але вицвілі, облущені сині двері були прочинені і чекали відвідувачів.

Дев'ятка швидко глянула через плече і побачила, що крамар досі проштовхувався крізь натовп і ухилявся від бродячих собак. Вона всміхнулася і, штовхнувши двері, прослизнула до бібліотеки. Петля скрипнула, коли вона зачинила двері за собою.

Тс-с-с. Її не повинні чути. Не повинні бачити. Вона лише прокрадеться усередину, візьме книжку і піде непоміченою. Зрештою, це була гарна практика.

У повітрі стояв вогкий, затхлий запах. У тиші бібліотечної зали, спиною до неї

сиділо кілька леді і джентльменів, які гортали книжки і журнали. Бібліотекаря видно не було. Поки що все йшло добре.

Дев'ятка ступила крок. Скрипнула мостина. Вона затамувала подих. Нічого.

Вона прокралася до своєї улюбленої, але напівпорожньої полиці: із загадковими оповіданнями. Це були історії з прихованими відповідями і розкритими таємницями, в яких на якусь мить усе ставало можливим. Дев'ятка провела кінчиками пальців по м'яких, темних палітурках книжок, рухаючись в кінець полиці.

Вона любила книжки. Один зі старших злодюжок навчив її читати, перш ніж покинув Гніздо. Він був єдиним у Гнізді, хто ставився до неї як до людини, а не як до гною, яким зараз був заляпаний її черевик. Дев'ятка була йому дуже вдячна. Усередині кожної книги був цілий світ: світ, до якого вона могла втекти.

Її пальці зупинилися на коричневому корінці з золотими літерами. «Таємниця